

CENACLUL FANZIN
artZONE S.F.

NR.3/2022

CUPRINS

- **Întâlnirea** de Mihai Vintilă - pag. 3
- **Inimă Astrală** de Aurelius Belei - pag. 5
- **Cele nouă morți ale tatălui meu** de Gabriel Leonard Sîrbu - pag. 8
- **Tot timpul gândaci** de Mircea Ștefan Cărbunaru - pag. 11
- **Premiile Bram Stoker** de Gabriel Leonard Sîrbu - pag. 12
- **Prizonieră** de Monica Smeu - pag. 13
- **Amăgitoarea cale** de Mircea Cărbunaru - pag. 16
- **Ilustratori celebri: Richey Beckett** de Mircea Cărbunaru - pag. 17
- **Observatorii** de Gareth D. Jones (traducere Mircea Ștefan Cărbunaru) pag.18

Despre fanzin și autori

Acest fanzin este altceva. Nu o spunem pentru „impresie“ ci datorită faptului că în paginile sale își găsește locul, pentru prima oară, *fantasticul contemporan*.

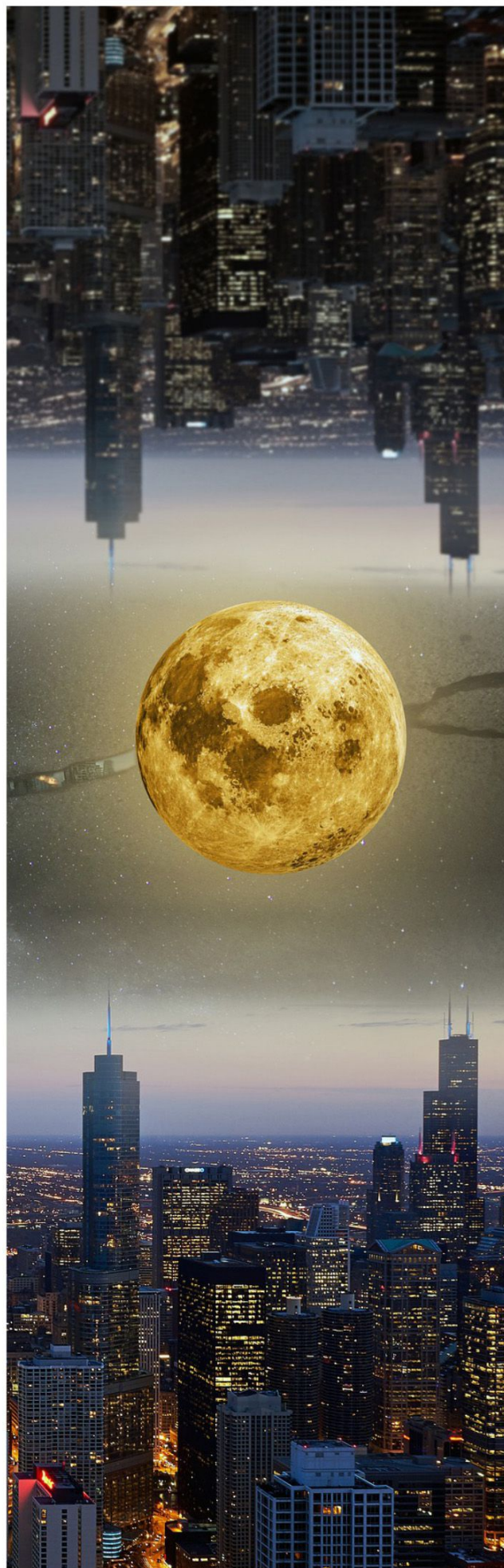
Este altceva și pentru că ne bucurăm de prezență a doi autori conectați „astral“ la orașul Brăila și literatura S.F., care în prezent conviețuiesc cu succes atât cu poezia dar și cu publicistica literară: Aurelius Belei și Mihai Vintilă (realizator *Litera 13*).

Acest număr este altceva fiindcă are un interior colorat și se bucură de prezența lucrărilor artistului plastic brăilean, Cristian Radu dar și pentru că putem consemna prima colaborare cu un autor din Marea Britanie, Gareth D. Jones, publicat până acum în 31 de limbi, în diverse publicații.

Ceilalți autori semnatari ai cuprinsului, cunoscuți din numerele precedente, Mircea Ștefan Cărbunaru, Monica Smeu, Gabriel Leonard Sîrbu și Mircea Cărbunaru (sr.) semnează texte noi și captivante.

Dorim să consolidăm ideea că Fanzinul ArtZONE SF&F poate reprezenta expresia unei diversități creative benefică autorilor de literatură S.F. din Brăila și nu numai.

Mulțumim pentru sprijin, Asociației Culturale „ArtZONE” și Bibliotecii Județene „Panait Istrati” Brăila.

Întâlnirea

de Mihai Vintilă

Pictura de CRISTIAN RADU • WORDS PASS THE TIMES

O mână venită de niciunde îl trase puternic înapoi. Mașina vâjâi prin fața tânărului și pentru un moment se simți tras parcă spre o altă lume.

– Off... bine că v-am oprit.

– Mulțumesc, spuse un glas stins pe care parcă nimeni nu-l mai recunoștea.

– Inginerul Vasile, mă bucur să vă cunosc.

– Da... Eu sunt Sebastian. Dați-mi puțin timp să îmi revin...

Mulțimea strânsă în jurul lor deja comenta. A reușit domnul acela în pardesiu negru să îl tragă pe băiat? Nebunul ăla cu mașina îl călca. Doamne, ce bine că l-a oprit! Trebuie să facem ceva cu șoferii ăștia, omoară oameni nevinovați!

– Sunteți bine?

– Da. Mulțumesc că m-ați salvat. Vă invit la o cafea la mine acasă. Stau aproape, la câteva case de aici. Vă rog să mă însoțiți.

Și într-un mod firesc cele două persoane s-au îndepărtat. El, bărbatul bine făcut și tânărul

subțire, cu pași puțin ezitanți.

– Voiam în primul rând să vă mulțumesc că m-ați salvat în acel moment. Dacă nu mă trăgeați dumneavoastră de mână poate că, acum, nici nu mai eram.

– Lăsați. A fost mai mult un gest reflex. Oricine ar fi făcut exact același lucru.

– În ziua de azi nu mai ai încredere în nimic. Cum aș putea să vă mulțumesc?

– Când am plecat de acasă, căutam o carte și mergeam la o librărie, iar dacă acolo nu aș fi găsit-o, spre un anticariat... A intervenit situația cu dumneavoastră și totul a rămas suspendat.

– Ce carte?

– Mircea Eliade, „Nopti la Serampore”. Un coleg mi-a spus că undeva, pe strada Radu Cristian, aș găsi-o la...

– V-o pot împrumuta eu! Am dat-o unui cunoscut, dar azi o pot cere înapoi și

→ dacă treceți mâine o veți avea.

– Nu se poate, vă deranjez prea mult.

– Nu este niciun deranj. Măcar atât să pot face și eu pentru dumneavoastră.

– Bine. Atunci așa rămâne.

– Vă mulțumesc încă o dată și vă aștept.

– Voi trece pe la nouă.

– Este foarte bine! A, era să uit, aveți cumva o poză?

– O poză?

– Da. O fotografie de-a dumneavoastră. Știți, eu păstrez mici suveniruri de la oamenii care mă ajută în viață.

– Cred că am una. E o poză mică, tip buletin, o am prin portofel. Stați să o caut. Da, iat-o!

– Mulțumesc mult.

– Ozi bună.

– Vă aștept!

Sonera sună prelung. Din interior se auzi un mic zgomot. Inginerul se foi puțin în fața ușii. Ce naiba? Doar mi-a zis să vin azi. Te pomenești că n-o fi acasă acum. Într-un final ușa se deschise. În prag un bătrânel sprijinit într-un baston, puțin adus de spate. De după niște ochelari mari, cât două planete, îl cercetau doi ochi negri. Apoi îi vorbi.

– Cu ce vă pot ajuta?

– Bună ziua. Mă scuzați. Am venit după carte.

– Ce carte, domnule? Nu îmi amintesc.

– A... ieri am salvat un tânăr de la un accident. Am venit aici și am băut o cafea

apoi, la plecare mi-a promis că îmi împrumută o carte.

– Acum îmi aduc aminte, domnule inginer. Ați întârziat cam mult timp...

– Mult timp? Păi ieri am vorbi să vin, iar azi am venit.

– Da, mult timp, foarte mult timp.

– Poftim?

– Nu mai sunt cel de altădată.

După ce spuse acestea bătrânelul închise încet ușa.

– Cenaiba?

Inginerul se retrase puțin mai în spate. Se uită cu atenție la ușă, la stradă... totul părea la fel ca ieri. Stai, parcă intrarea era mai îngrijită... oricum, era aceeași casă, gândi tulburat inginerul Vasile. Scutură din cap și porni spre anticariatul de pe strada Radu Cristian. Ar fi fost singura lui speranță pentru a

găsi cartea. La librăria vizitată ieri i s-au distrus speranțele de a o putea cumpăra nouă.

– Domnul inginer Vasile? se auzi strigat pe stradă.

Se întoarse ușor spre locul de unde auzise vocea. Un puști pe bicicletă venea întins spre el.

– Domnule inginer... stați să îmi trag puțin sufletul... M-a trimis bunicul să vă dau un pachet. Mi-a spus că în tinerețe i-ați salvat viața.

– Parcă nu își amintea...

– Ei, asta este între el și dumneavoastră, nu mă interesează pe mine. Oricum, mă bucur că v-am întâlnit. De o zi vă tot caut pe aici. Noroc cu poza de la bunicu'. Uitați ăsta e pachetul.

Îi lăsa un pachet mic, învelit într-o hârtie groasă, din aceea de împachetat marfă. Până să se dezmeticească inginerul, puștiul dispăru.

Perfect. Numai ciudățeni îi zise acesta în gând. Mâinile îi mergeau însă, iar în scurt timp pachetul era deja deschis. În interior o carte, Mircea Eliade, „Nopti la Serampore“. Cu un ușor tremur deschise volumul și își găsi poza de ieri îngălbenită de patina timpului. Pe spate era scris citeț: „Mulțumesc! Sebastian“. De pe pagina de gardă a cărții îi sări în ochi anul, 1940.

Soarele îi mângâia creștetul. În depărtare, suntetul unei ambulante se stinge.

INIMĂ ASTRALĂ

de Aurelius Belei

• Premiul III • Concursul Național de Proză Scurtă „HELION”, 2021

Așteaptă în fiecare dintre noi cel puțin un înger. De ce să spunem zace în fiecare dintre noi un demon? E mai ușor așa? Nu cred. Simplu și de efect e faptul că în fiecare dintre noi se află o picătură de Lumină. E altceva. Nu simțiți un adevăr aici? Chiar o zguduitoare REALITATE?

Așteaptă în fiecare dintre noi un Înger. Unii saturați de capricii filosofice i-au spus supraconștiință, etichetându-l în pagini imense de bibliotecă iar alții mai apropiați de flacăra caldă a Cunoașterii l-au preaslăvit sau denigrat, fiecare în parte după concepții și dorințe.

Am fost dintotdeauna un sclav al curiozității. Mi-am ars inima cu dorința de A ȘTI, de A PUTEA la modul absolut, asociind în mintea mea firavă de muritor toate aceste lucruri conceptului de iubire.

Toate religiile apărute de-a lungul existenței umane au predicat iubirea, iubirea de Dumnezeu și iubirea de oameni. Mi-am făcut o religie din a studia acest fenomen, pentru mine, miraculos și cum dorința de a afla, de cunoaștere amănunțită a sentimentelor, este cel mai puternic drog, am trecut treptat, pas cu pas, prin tot ce se poate cerceta într-o viață de om.

Într-o viață normală de om, obsedat însă de sentimentul cel mai arzător al tuturor veacurilor și dimensiunilor cunoscute: iubirea. Pentru că din flacăra asta Dumnezeu a trimis îngerii Lui pentru noi.

O imagine ce ilustrează dragostea lui Dumnezeu. Indiferent dacă suntem creștini, evrei, musulmani, budiști sau dacă ne numim, pur și simplu, umaniști, imagine ce o găsim în scrierile

vechilor hinduși: „Dumnezeu doarme în pietre, respiră în plante, visează în animale și se trezește în om”.

Am studiat și asta. Am studiat tot ce se putea studia. Tulburând oceanul lumii exterioare am ajuns printr-o furtună de idei la cercetarea picăturii de Lumină, a lumii interioare.

Mi se părea că știu și cunosc tot ceea ce înseamnă dragoste de înger.

Dar ce este în fond un înger? m-am întrebat în cele din urmă. Răspunsul mi-a apărut clar în minte, ca o proiecție rapidă a subconștientului: un străin!

Și după cum e bineștiută vorba din bătrâni, deh, un străin e un prieten pe care nu l-ai cunoscut încă!

De aici n-a fost decât un pas până la căutarea zadarnică a dimensiunilor extrasenzoriale, căutare delirantă cramponată de scările incomplete ale științelor oculte, chiar a magiei albe. Am făcut călătorii

îndepărtate prin munți și peșteri cu trăiri tulburătoare, dialoguri cu vraci și vrăjitori celebri ce nu-și puteau permite astfel de dezvăluiri, încercări desperade de legătură cu pendulul sideral... eheei, cum mai curgeau anii!

N-am reușit să-mi demonstrez doar că DRAGOSTEA se ascunde în noi. Ne este cauză și totodată efect miraculos. Iubirea e motorul ce însuflețește scânteia divină din care suntem plămădiți. Atât de complecși. Atât de superbi. Atât de iubitori de iubire!

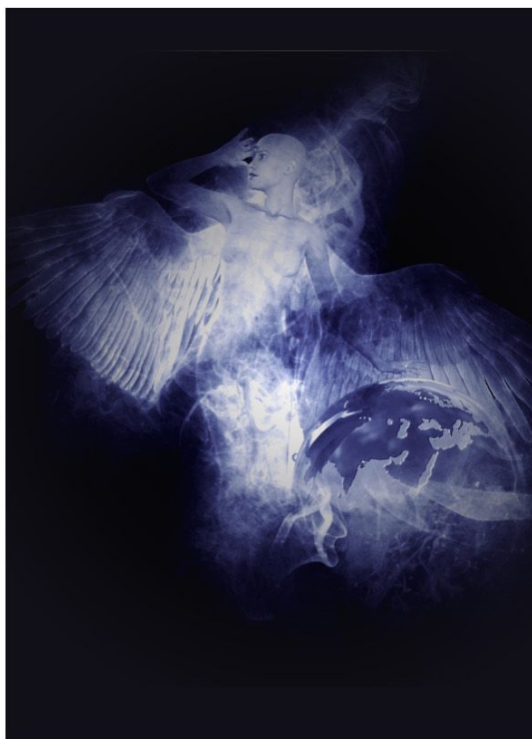
Tineri sau bătrâni, aplecați sau drepecți, săraci sau bogați, cei ce iubesc sunt fericiți! Fericirea? E una din acele zile pe care o porți mereu cu tine ca un talisman pentru clipele de furtună și frig cumplit ce vor veni, poate, în avalanșe de examene grele peste suflet.

Lipsa de rezultate concrete m-a dus la lucruri și experiențe din ce în ce mai bizare pentru cei din jurul meu. Ceaslovuri grele, acatiste în miez de noapte, posturi îndelungate și peste limita de rezistență a organismului meu prea slăbit pentru a-mi liniști mintea fără putință parcă de echilibrat. Am încercat tot soiul de rugăciuni, invocând zadarnic puterea Tatălui Ceresc pentru o cât de mică confirmare a existenței îngerului meu păzitor.

Am ajuns în cele din urmă la sacrificiul personalității. Mi-am tocit egoul câștigat și clădit prin atâtea mormane de clipe trăite cu intensitate și patimă. M-am dus la biserică. M-am lăsat în voia liniștii ce izvoră din icoanele vechi, înnegrite de fumul milioanele de lumânări ce se rugaseră pentru lumina vreunui amărât, poate, ca mine. Biserica îmi provoca, recunosc, o încântare nemaîntâlnită până atunci. Respiram altceva. Alte sensuri și rosturi.

Eram în casa Domnului. Poate de asta mă simțeam altfel. Sau pentru că **atunci** eram altfel?

... biserica... flăcările lumânărilor... privirile sfinților arzându-mi inima... Ca în transă

smulgeam din mine rugăciuni de mulțumire că exist și că nu sunt la fel ca ceilalți. Ce oroare să fii ca toți ceilalți! Cu adevărat, eram un nevrednic unic și irepetabil.

Inutil să vă spun că nici slujbele nocturne, nici sfintele masluri cu posturi severe de hrană și abstenență trupească nu mi-au relevat existența a cine știe ce semn de la iubiții slujitori ai lui Dumnezeu.

Deja pentru mine durerea deznădejzii își făcuse culcuș adânc în inima mea. Chinurile tristeții îmi răsuceau pumnale adânci de mâhnire, curate pahare de iad băute până la

capăt cu neputință asumată.

Limitele există doar pentru a fi încălcate, mi-am spus într-o doară. Mi-am dat seama de asta doar când am putut să ajut primul om. Eram într-un schit de mănăstire, departe de lumea dezlănțuită a orașului, în binecuvântarea pură a munților și apăruse un copil. Bolnav, de una din plăgile astea apărute odată cu bilanțul nociv al sănătății secolului. Am simțit că VREAU să fac ceva pentru el. Dar mai ales am tremurat de simțirea că POT face. Măcar atât. M-am rugat nopți în șir, cu lacrimi pe cerul minții mele încercănate de deziluziile atâtor ani de căutări.

Trebuie să spun, spre cinstea sau rușinea mea, că a fost primul și ultimul om vindecat de sufletul meu disperat. Era un copil frumos și cu ochii încărcăți de bucuria răsăritului vieții.

Nu i-am povestit niciodată ce am făcut pentru el.

Nu am simțit nevoia să o fac.

Cele mai minunate lucruri sunt înfăptuite în numele unei cauze sfinte și din momentul acela am renunțat la toate căutările mele de până atunci.

Mi-am părăsit adăpostul solitar al ascezei în care-mi surghiunisem trupul ofilit de anii adunați cu grijă de riduri și cutele frunții și am revenit printre oameni. În oraș. Acolo unde îmi era locul. Probabil firescul meu era în altă parte. Trebuia să-l găsesc cumva, altfel. Trebuia să-l găsesc printre oameni.

Până într-o zi în care m-am hotărât

➔ să-i scriu. Celui ce mă veghează și ajută clipă de clipă. Îngerului meu păzitor. Dreptășului, cum mai este denumit.

Îmi venea greu. Nu-mi găseam cuvintele potrivite. Am ajuns la concluzia că toate sensurile și cuvintele își pierduseră eficacitatea. Sensuri lipsite de darul cuvintelor și cuvinte fără sens. Nimic din toate astea nu mai însemnau ceva pentru mintea mea.

Cu greu, foarte greu, am așternut câteva cuvinte:

Astăzi a fost ziua mea. Și nimeni nu mi-a deschis ușa sufletului să mă întrebe dacă mai trăiesc, dacă mai am vise, dacă mai sper. Nimeni. Poate că în adâncul sufletului meu așteptam și eu o surpriză sau poate că nu mai merit așa ceva.

A fost o zi ca toate celelalte în care mă gândesc neîncetat la tine, îngerul meu păzitor!

De ce taci?

Peste tot, prin mine, o tăcere de abis nesecat. Și o mulțime de lacrimi. Am adăugat apoi cu sinceritate exagerată:

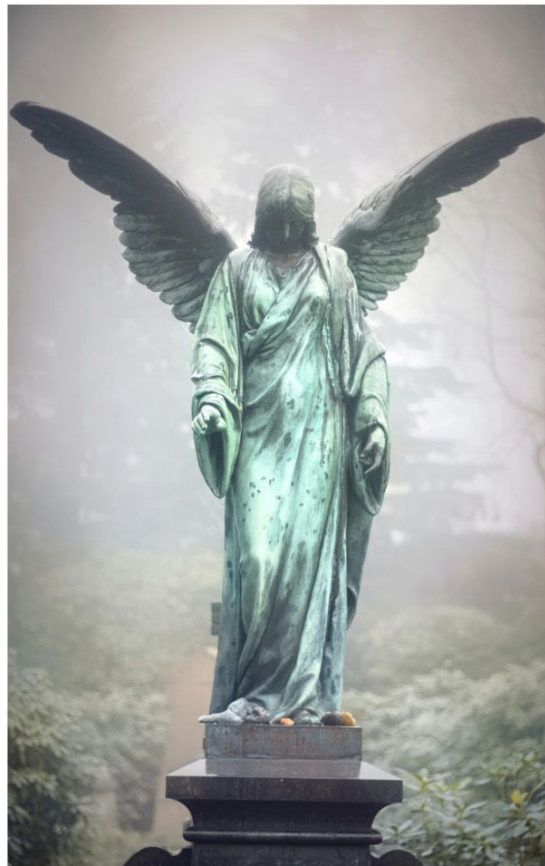
PS. Încă mai aștept un semn de la tine!

Mă simțeam vinovat, foarte vinovat de toată sărăcia și plafonarea existenței mele. Dar cred că doar când ești cu adevărat bun îți pot dori să fii rău, să fii crud cu tine însuși. De asta mă învinovățeam cel mai mult, că observam cu tristețe cum pentru mine nu mai era timp. Nisipul clepsidrei ajunsese la final. Nu mai e timp, pur și simplu! Iar tot ceea ce rămâne în urmă: tristețea neînțelegerii. Atât doar.

Cine învinsese în mine? Eu eliberasem mitul îngerului meu păzitor, eu trebuia să-l pun la loc, pe raftul memoriei, într-un colț prăfuit. Dar cum oare?

Așa încât, dintr-odată, cu taină de rai nerostit, am început să scriu din nou.

Mai ușor.

Mai clar.

Cu liniște sufletească.

Chiar fericit.

E noapte... E târziu... Tu poate dormi... Dar eu nu pot.

Fără să întreb pe nimeni dacă îmi este îngăduit, ard. Ard. Și gândurile mele, flăcări nesfârșite, aleargă continuu spre tine, omulețule!

Și dacă în general cuvintele, deci și ale mele, așa cum ai gândit, nu înseamnă mai nimic pentru tine, e mai corect atunci să las la o parte, o vreme, cuvântul rostit, poate și cuvântul scris, și să las pur și simplu inima mea să vorbească.

Așa cum va ști ea. Direct și sinceră. Fără ipocrizie și prejudecăți rațional impuse. Și dacă ceea ce simt acum pentru tine, omulețule, va înfrunta tăria chinuitoare a timpului, atunci, să știi că de acum înainte va vorbi inima mea astrală prin faptele tale!

Cu aripi de dragoste

al tău unic

înger păzitor.

P.S. Aș da orice din puținul pe care-l am și din universul ce mă-nconjoară să știu că doar eu sunt gândul tău mereu!

Dinlăuntrul ființei mele privesc avid Lumina apărută în dar.

Da, cu adevărat, iată, îmi răspunsese! Mai mult chiar decât îmi dorisem întreaga viață.

Bătrânețea, o simțeam sufocându-mă, se cuibărise demult printre cutele gândurilor. Îmi încremeniseră oasele oboșite și visele. Mă uit, așa nefiresc de fericit, în oglindă și mă întreb:

„Unde ai să te mai duci?

Unde ai să fugi acum?

Unde ai să te ascunzi?”

Nicăieri.

Pentru că nu a mai rămas nimeni ca tine.

Apoi am oftat. A definitivă și ultimă acceptare.

Cele nouă morti ale tatălui meu

de Gabriel Leonard Sîrbu

Prima oară tatăl meu a murit într-un accident banal de mașină. Traversa strada printr-un loc nepermis, iar o mașină care avea un pic mai multă viteză decât era regulamentară, l-a izbit în plin. O singură secundă a zburat prin aer dar eu am văzut totul cu încetinitorul, de parcă mă aflam la cinema. Am văzut cum bara din față i-a izbit genunchii în același timp și mai apoi cum s-a izbit cu putere de capota mașinii. S-a auzit un sunet puternic și a fost aruncat în aer. Am crezut că zboară. L-am privit în ochi și am zărit acolo un gol, o resemnare în fața soartei pe care tocmai o trăia. Nu se mai aștepta să scape. A aterizat pe asfalt fracturându-și gâtul cu un sunet sec, asemănător vreascurilor ce trosnesc iarna în sobă. Lumea a început să se înghesuie în jurul lui, așa cum mă înghesuiau și eu, privind fascinați cu toții la capul său aflat acum într-o poziție bizară.

A doua oară tatăl meu a murit când venea de la cumpărături. Ne cumpăraseră mie și celor două surori mai mici o sacoșă plină de dulciuri. Motivul pentru care ne luase atâtea dulciuri era ziua mea de naștere. Ne cumpăraseră de la magazinul

din colț, deoarece nu avusesse timp să intre într-un supermarket, tot felul de bunătăți. Luase cornuri cu cremă de șampanie care îi plac la nebunie surorii mele mai mici. Mai luase bomboane, jeleuri cu ursuleți și chiar ciocolată cu cremă de lapte, preferata mea. Eu îl așteptam în fața porții împreună cu Eleonora, sora mijlocie și îi făceam cu mâna, dar el nu era deloc atent. Nu era atent deoarece un bărbat se răstema la el cerându-i banii, iar pentru a-l convinge flutura amenințător un cuțit. Tatăl meu nu s-a speriat, dar când a vrut să îi ia cuțitul din mână, acesta l-a

lovit direct în piept apoi a fugit. A căzut la pământ rezemat într-o parte de parcă voia să se culce, iar sângele a început să îi păteze în roșu cămașa cu floricele albastre pe care o primise de Crăciun. Am strigat-o pe mama care privea absentă la toată scena. Mai târziu a venit și o ambulanță, dar tata era deja mort.

A treia oară când a murit tata, eu nu am fost de față. Doar am primit prin poștă o scrisoare pe care mama ne-a citit-o cu voce tare. Plicul în care a venit scrisoarea era unul alb cu dungi roșii, iar pe una dintre părți se

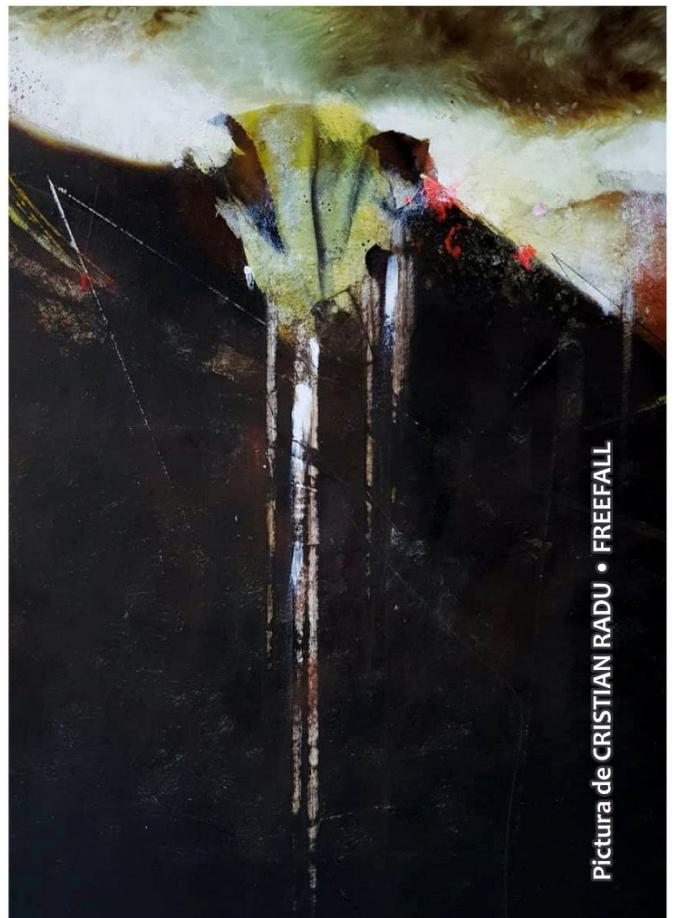
➤ aflau câteva ștampile și un timbru, cred cu cineva important. În scrisoare se spunea că tata fusese ucis în timp ce se lupta cu alți oameni dintr-o țară îndepărtată. Scrisoarea nu menționa de ce se dusesse să lupte acolo, însă mai zicea că moartea lui a însemnat ceva, dar nu se spunea ce. Mama a împăturit scrisoarea cu grijă, a pus-o din nou în plic, apoi a așezat-o printre fotografiile de la nunta lor. În seara aceea am mâncat orez cu lapte.

A patra oară tatăl meu a murit când repara priza din bucătărie. Nu știu dacă este corect să îi spun bucătărie, deoarece cămăruța aceea ne ținea loc și de sufragerie și de dormitor. De față eram doar eu și cealaltă surioară a mea, Mihaela. Ne jucam cu o mașinuță electrică, pe care tata o cumpărase tot în acea zi. Mihaela iubea mașinuța și fugea după ea, în timp ce eu aveam mare grijă să nu o prindă. De fapt nu aveam chiar atât de mare grijă, cât lăsam să se înțeleagă. Îmi plăcea bucuria ei atunci când prindea mașinuța și spunea în limbajul ei găngurit cât de fericită este.

Tata a murit destul de repede, țipând scurt, apoi căzând la podea cu fața în sus. Ochii îi deveniseră sticloși și avea privirea fixă, în tavan. Pentru un timp m-am întrebat oare ce vedea acolo. Mihaela voia să îl atingă, dar eu nu am lăsat-o. Știam de undeva că nu e bine să atingi pe cineva curentat, așa că am așteptat-o pe mama să vină de la serviciu. În ziua aceea o luase pe Eleonora cu ea, așa că am stat câteva ore bune alături de Mihaela, jucându-ne cu mașinuța, până a venit mama.

A cincea oară a murit când ne-a luat foc casa. Eu mă jucam prin curte cu o mână de castane, pe care le vedeam ca niște soldați ce purtau un război cu frunzele de salcie, care erau cotropitorii. Cele două tabere mai purtaseră bătălii și în trecut, dar acum urmau să dea înfruntarea finală. Castanele tocmai otrăviseră toate fântânile și dăduseră foc holdelor, așa cum învățasem la istorie. Prima data am simțit fumul, dar nu m-a interesat, deoarece bătălia mea era cu mult mai importantă, dar acesta devenea mai gros și la un moment dat, mai mult din curiozitate, am vrut să aflu de unde vine. Geamul bucătăriei noastre era spart, iar dinăuntru ieșea un fum gros și înecăcios.

Mama și surorile mele erau plecate în vizită la sora ei care ne mai chema, din când în când, la masă. Pe tata nu îl chema niciodată, dar nouă ne

Pictura de CRISTIAN RADU • FREEFALL

dădea foarte multă mâncare până era sigură că suntem sătui. Nu plecam niciodată flămânzi de la tanti Aurica, asta se știa. În ziua aceea am preferat să rămân acasă deoarece mă durea burta și nu voiam să îmi vină rău de la prea multă mâncare. Știam oricum că tanti Aurica îmi va face și mie un pachet cu mâncare. Am privit pe geam și tatăl meu dormea în pat lungit pe spate cu o țigară aprinsă între degete. Am strigat la el de câteva ori dar nu a răspuns. În schimb, a țipat atunci când focul i-a aprins hainele. A încercat să înțeleagă ce se întâmplă, dar era fie prea speriat, fie prea beat ca să priceapă, așa că alerga ca un bezmetic prin cameră, în timp ce flăcările îl înghițeau de viu. După câteva minute nu a mai țipat. S-a așezat pe podea și s-a chircit ca un copil ce se duce la somn. Când a venit mama, pompierii deja stinseseră focul, dar din casa noastră nu mai rămăsese nimic. A trebuit să găsim altă casă.

A șasea oară când a murit tatăl meu ne aflam la plajă. Trecusem în acea zi cu bacul pentru prima oară și eram fascinați de acest lucru. Mama a spus că putem merge zilnic la plajă deoarece și bacul și plaja erau gratuite, așa că puteam să venim zilnic dacă voiam. Mama a stat la soare toată ziua, dar eu și surorile mele ne-am bălăcit în

voie, încercând tot felul de jocuri inventate pe loc. Cel mai mult ne plăcea să facem pluta, chiar dacă Mihaela nu reușea aproape niciodată, nu renunța, iar noi râdeam și ne simțeam bine. Tata s-a dus pe următorul bac ce pleca către malul celălalt al Dunării pentru a sării de pe el și să înoate la mal. L-am privit cum se aruncă în apă cu gesturile unui înotător, așa cum văzusem odată la televizor, pe vremea când încă aveam unul. Probabil că tata nu știa să înoate atât de bine cum credea, pentru că deodată a început să se zbată și să strige ajutor. Dar totul s-a petrecut atât de repede, că nu a putut sau nu a vrut să îl ajute nimeni. După ce a dispărut în apă, au trecut șapte zile până a fost găsit în Dunăre, treizeci de kilometri mai jos, undeva, la Galați. Era deja vânat și umflat, dar eu unul nu l-am văzut, dar am auzit de la colegii de clasă că așa devin toți înecații.

A șaptea oară tata a murit când mă aflam în fața blocului turn, unde mă lăsase pentru că avea o treabă rapidă de făcut. L-am privit cum intră în scara blocului apoi am început să număr mașinile ce treceau pe stradă. Făceam asta destul de des, pe vremea aia, deoarece eram curios să văd care este cea mai folosită culoare pentru mașini. Numărasem deja zece roșii, patru galbene, opt negre și șapte albe, până am simțit nevoia să privesc în sus. Mic de tot, tatăl meu stătea fix pe marginea acoperișului blocului. Părea că privea undeva jos, dar nu înțelegeam unde anume. Și-a întins brațele pe lângă corp, de parcă era în armată și încerca să ia poziția de drepti în fața unui ofițer, doar de el văzut, apoi s-a aplecat încet înainte. A căzut la zece metri de mine cu o

bufnitură seacă și umedă. Brusc m-am gândit că așa trebuie să se audă și un pepene dacă îl scapi pe asfalt. Cineva a țipat. O femeie și-a pus mâinile la ochi și apoi a întors privirea în altă parte, spunând ceva de Dumnezeu. La început era doar un firicel de sânge, apoi încă unul și încă unul, iar la final trotuarul devenise brăzdat de dâre roșii și maro.

A opta oară când a murit tatăl meu, ploua. Noi tocmai ne mutam în noua casă, ducând fiecare ce putea. Eu căram câteva sacoșe cu haine, Eleonora o cutie cu farfurii și cratițe, mama ținea un cearșaf în care erau legate așternuturi, pătura și cele două perne. Deoarece era cea mai mică, Mihaela avea o pungă cu jucării, iar tata își căra undițele de pescuit cu care se mândrea foarte mult deoarece erau din carbon sau așa ceva. Îi plăcea mult să meargă la pescuit chiar dacă mereu venea fără pește, mirosind a bere sau vin. Ploaia începuse aproape imediat ce am ieșit din casă cu bagajele, iar mama voia să ne adăpostim până trecea, dar tata a insistat să mergem mai departe fiindcă nu era decât o mică ploaie de vară care trecea imediat. Dintre toți, el mergea cel mai repede și, la un moment dat, totul a fost lumină, iar tatăl meu era învăluit în ea asemeni unui înger de pe icoanele din biserică. Imediat după a vorbit și Dumnezeu, sau așa credeam eu în clipa aceea, deoarece un zgomot asurzitor a umplut totul. Am scăpat sacoșele din mâini, în același timp. Tata tocmai se prăbușea la pământ. Ne-am adunat cu toții lângă el și am privit cărbunele uman ce devenise. Era negru și mirosea a șorici aruncat pe sobă.

Astăzi eram pe stradă cu mama și surorile mele, când l-am văzut pe tata cu noua soție și cu copilul lor abia născut. Mergea pe trotuarul de vizavi. L-am privit în ochi și pentru o clipă m-a privit și el pe mine. Am vrut să gădesc acolo o urmă de iubire sau măcar un regret, dar nu era nimic, absolut nimic pentru noi. Și-a întors capul și a plecat mai departe cu familia sa cea nouă. Abia atunci am înțeles că, de fapt, tata a murit în ziua în care a plecat să cumpere dulciuri și nu s-a mai întors.

Link-uri utile:

GRUPUL ARTZONE SF

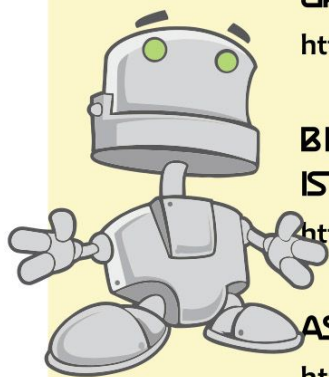
<https://www.facebook.com/groups/ArtZONE.SF>

**BIBLIOTECA JUDEȚEANĂ „PANAIT
ISTRATI” BRĂILA**

<https://www.bjbraila.ro/program/>

ASOCIAȚIA CULTURALĂ ARTZONE BRĂILA

<https://www.facebook.com/Asociatia-Culturala-ART-ZONE-693493974115208/>

Tot timpul gândaci

de **Mircea Ștefan Cărbunaru**

Rec. 1: Gândaci. Tot timpul gândaci. Suntem peste tot. Avem rețeaua noastră. Cântăm.

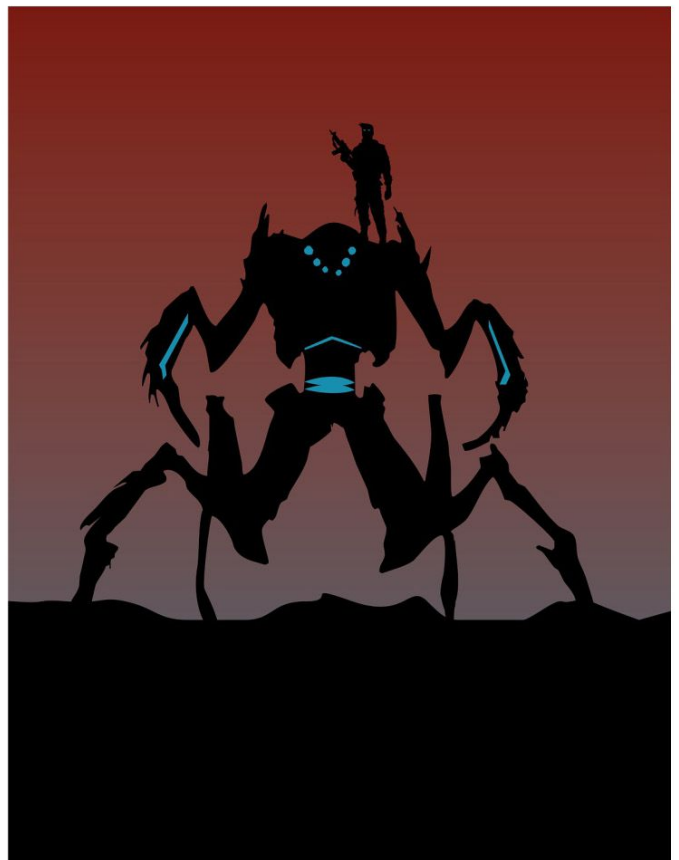
Rec. 2: O alarmă s-a declanșat. O să-i anunțe în curând. Ah, urlă infernal. Sper că este printre ultimele. Ei cred că încă mai putem cădea în capcanele lor. Prostii. Așa a fost la început. Acum știm să ne protejăm. Să nu mai urmăm piste false și să ne adunăm într-un loc, cu duiumul, pentru a fi nimiciți până la ultimul. Însă lucrurile au căpătat o turnura favorabilă nouă.

În ultima vreme am obținut avantaje semnificative. Toată rețeaua subterană este acum a noastră. Am învățat, cu timpul, să ne protejăm. Greșelile sunt din ce în ce mai mici. La început, din păcate, sacrificam mulți confrăți sub rafalele mitralierelor și ale obuzelor. În conflictele majore nu îți sacrifici semenii. Dar am învățat din greșeli.

Șuieră! Gloanțele lor care ne lovesc fără milă, fără remușcări. Înaintăm.

Ne-am pus la adăpost. O arteră colaterală pe care nu au găsit-o, încă. Sper să nu se schimbe ceva. Să continui. La început nu se așteptau. Panica i-a lovit în moalele capului. Dacă ne-ar fi înțeles, ar fi constatat că și noi eram la fel de terifiați. Schimbările bruște surprind și înspăimântă. Poate că reacția lor n-ar fi trebuit să fie atât de drastică. Până la urmă vina le aparține. Ei ne-au „ajutat“ să devenim ceea ce suntem.

Din disperare au încercat să ne scoată cu explozibili. Au reușit doar să ne închidă câteva tunele. Doar apoi când au văzut că nu ne pot opri și că putem să-i înfrângem, au tulit-o.

Panaramele! Acum ne copie tacticile. Recent și-au pus mașinile să sape hrube și tuneluri pentru a ajunge la noi. Dar noi știm mai bine... Hrrr, trebuie să închid.

Rec. 3: Am pornit în forță. A trebuit să schimbăm locația pentru a scăpa. Nenorociții au un nou tip de armă. Roboți care seamănă cu noi. Îi trimit înainte să ne penetreze apărarea. Norocul face că am putut pune mâna pe mai multe construcții miniere. Ne putem ascunde și regrupa. Putem săpa de acolo astfel încât să ajungem mai aproape de ei. Dar și asta este o problemă. Ne detectează cu senzorii de mișcare.

O escadrilă a noastră a fost trimisă special pentru a pune mâna pe tehnologia lor. Se credea că vom scăpa de senzori sau că vom putea să le anticipăm mișcările.

— Hei, nu te mai dichisi atât. Mișcă-te! Uită-te la el... luăm o pauză, iar el începe să înregistreze. Avem treabă!

Scuze, este superiorul meu. Ne mișcăm din nou.

— Baba, pornim. Pooornim. Șeful a zis...

— Știu ce a zis. Nu trebuie să-mi repeți.

Pleacă de aici, gândacule.

Rec. 4: Mda. A trebuit să iau o pauză. Situația a scăpat de sub control. Deși am pus mâna pe o parte din tehnologia lor cu senzori de proximitate, am descoperit că ne afectă, aici, sub pământ. Suntem derutați. În câteva săptămâni, am pierdut mult teren și mulți frați și surori.

Tavanul mai că nu cade peste noi. Atacă. Suntem atacați. Se pare că folosirea armelor inamice ne-a încurcat. Singurul lucru pe care putem să-l slăvim este pătrunderea în una dintre bazele lor. Ceilalți spun că au luat ceva de acolo care poate să le închidă rețeaua. Cine știe... cine mai speră.

— Baba, mi-e frică.

Copilul este enervant, dar de ce să mă plâng. Bine că a mai rămas unul. Pe restul, cred că mai bine de zece copii, i-am pierdut mitraliați, bombardați, sfârtecați. La naiba! Tavanul nu pare că mai rezistă și nici noi. Cred că până aici ne-a fost. Măcar pot lăsa această înregistrare.

— I-am oprit! Au închis ochii! Putem să înaintăm, sunt neputincioși. Pe ei băieți!

Se pare că voi mai putea face înregistrări. Pentru moment trebuie să ne mobilizăm toți, mai puțin copiii. Sunt prea mici. Hrrr, gândacii pornesc. Au rețeaua lor. Toți cântăm.

Premiile Bram Stoker

Începând din 1988, în fiecare an, are loc decernarea **Bram Stoker Award**, iar câștigătorii sunt selectați de către membrii **Horror Writers Association**. Premiul care poartă numele cunoscutului scriitor irlandez Bram Stoker autorului romanului *Dracula* se acordă lucrărilor literare din genurile **horror** și **dark fantasy**. Nominalizările din acest an (2022) pentru secțiunea roman sunt:

- ◆ **V. Castro - The Queen Of the Cicadas.** În 2018 Belinda Alvarez se întoarce în Texas pentru nunta prietenei sale cele mai bune. Dar o legendă urbană despre Regina Cicadelor se dovedește a fi mai mult decât o legendă.
- ◆ **Grady Hendrix - The Final Girl Support Grup.** În filmele horror „Final Girl” este fata care reușește să învingă monstrul. Uneori rănită dar mereu o supraviețuitoare. Dar oare în viața de zi cu zi ce se întâmplă după ce coșmarul s-a încheiat?
- ◆ **Stephen Graham Jones - My Heart Is a Chainsaw.** Jade Daniels având sânge de indian în vene se refugiază de un tată abuziv în lumea filmelor *slasher*. Dar când un criminal desprins din aceste filme apare în realitate se vede nevoită să apeleze la cunoștințele sale pentru a-l opri.
- ◆ **Cynthia Pelayo - Children Of Chicago.** Polițista Lauren Medina are de înfruntat un criminal care răvășește întreg orașul Chicago. Denumit Pied Piper acest ucigaș este totodată și un coșmar revenit la viață din trecutul său.
- ◆ **Chuck Wendig - The Book Of Accidents.** Nate și Maddie Graves se mută împreună cu fiul lor, Oliver, înapoi în orașul natal. Aici însă vor avea de înfruntat un rău ieșit din adâncuri, dar secretul lor este dragostea care îi unește. **(G.L.S).**

Prizonieră

de **Monica Smeu**

Niciodată nu mi-au plăcut oamenii care mint, până când am fost și eu nevoită să o fac. Doar pentru a mă salva din acel loc teribil, numit... „acasă“. Toate minciunile au un scop, fie el nobil, sau nu. Într-un moment de slăbiciune am riscat și am mințit. Am fost prinsă și zdrobită ca un tăun. Crunt, lasându-mă să-mi privesc mâna de cyborg cu degete mecanice pe care le mișc, dar nu simt nimic. Sunetul metalic îmi este deja cunoscut, dar la început mă obosea, iar mirosul sintetic încă îmi stârnește sentimentul de greață. Respir cu greu și încerc să îndepărtiez teama care vine ca un gust amar și acid pe vârful limbii.

Sar în prima navă care are destinația Vlee, cea mai îndepărtată stea. Muzica începe pe neașteptate, ceea ce mă face să tresar speriată. Microamplificatoarele pe care mi le-am implantat în urechi sunt date la maxim. Screen-ul de pe braț îmi trimite avertismente pe care le ignor, apoi dă eroare. Simfoniile sunt singurul remediu pentru aglomerația de gânduri și imagini din mintea mea, pentru că vibrațiile ritmate îmi fac frica să rămână fără glas.

Prin hubloul din dreptul privirii mele văd flăcările Soarelui și simt căldura ce precede atingerea vitezei luminii. O să îmi piardă urma. Nu mai are nicio șansă să mă aducă acasă. Cu toate acestea, încă mă simt urmărită. O respirație fantomă continuă să îmi sufle în ceafă, amenințătoare și rece.

Frica de mutați nu mă lasă să dorm noaptea. Am vise în care unul mă prinde, uneori mă ucide și mă trezesc în agonie, într-o baltă de sudoare. Câteodată mi se pare că îl zăresc cu coada ochiului. Îi văd armura care penetrează pielea zbârcită, din cutia toracică a unui trup

subțire și osos; capul fără ochi și o gură ciudat de largă, lipsită de buze. Două romburi goale marchează locul unde ar fi trebuit să stea nasul. Brațele mutantului au în prelungire cinci degete, două lungi pentru a captura ușor, două scurte, de prindere, să nu poți fugi și încă unul, prelungit cu o ghiară lungă pe care o putea înfige în gâtul nefericitelor victime. Știu, pentru că le-am simțit pe propria piele, de fiecare dată când m-a prins, dar nu și atunci când am fugit.

În ciuda tuturor întâmplărilor îmi mai iau o dată inima în dinți și fug din calea furiei lui. Amintirile au ecoul numelui meu, lipsit de orice valoare sau onoare, dar luptă, pentru a nu fi uitat de mintea mea alunecoasă: Deberina Slayton.

La coborârea din navă sunt uimită de vegetația înaltă, dar și de creaturile care populează singura planetă locuită din

→ sistemul Vlee. Ființe care trăiesc în strânsă legătură cu tehnologia. Primii mei pași sunt inimaginabili. Pentru un moment, văd cum iarba se încolăcește în dansuri de electricitate pe pantofii mei și mă simt liberă. Fiecare pas este urmat de mici sfârâituri, iar pământul pare că vrea să mă cuprindă. Să mă înghită, să mă țină acolo. Totul arăta ca o junglă în care sunt aruncate din loc în loc clădiri metalice pentru în care își duc traiul locuitorii planetei. Din depărtare se aude un huruit ca de roți ruginite și privesc spre cer, către un cilindru transparent prin care trece un tren de mare viteză. Șina zbârnâie din cauza vibrațiilor. De pe el atârână liane până aproape de creștetul meu. Nu este susținut de nimic, plutește. La fel ca și autoturismele care împânzesc cerul, într-un trafic dezorganizat.

Spațioportul este învelit într-o pătură groasă de frunze slinoase, de culoare închisă, din care iese o ceață atât de densă, încât te poți sufoca dacă ajungi în adâncimile ei. Aerul este umed, cu toate acestea mirosul înțepător de motorină îmi inundă cu nepăsare nările, iar ochii îmi lacrimează. Nevoită să clipesc, mă trezesc în interiorul aeroportului unde este rece, față de temperatura de afară. Ușile glisante îmi permit să văd haosul ce se dezlănțuia în interiorul clădirii. Pleoapele împăienjenite de somn îmi sunt grele, la fel și trupul.

Screen-ul este roșu de

avertizări: "Lipsă de oxigen! Puneți-vă masca!". Nu îmi pot explica această semnalizare, deoarece planeta este acoperită de vegetație. Urma să aflu, mai târziu, că toate erau doar holograme. Nu apuc să fac mai mult de douăzeci de pași și sunt trasă de o mână rece într-o toaletă, apoi simt apăsarea metalică a unei arme în ceafă. După cât de moale îmi ține încheietura îmi dau seama că am șanse să mă eliberez. Decid să încerc cea mai simplă mișcare de dezarmare. Îi apuc încheietură și o întorc, îl prind cu mâinile la spate, și neputincios începe să se zbată. Smulg blasterul din mâna cu degetele încolăcite pe el și îl împing departe de mine cu un brânci. Dar gloria nu durează prea mult, pentru că face un salt spre mine și mă cuprinde într-o îmbrățișare strânsă, imobilizându-mă. Blasterul îmi alunecă printre degete și atunci simt respirația caldă, dar acidă, încărcată cu particule de otravă, cum îmi cuprinde nările.

EROARE, anunță screen-ul. Atunci mă prăbușesc în brațele creaturii, într-un leșin.

Mă trezesc cu o serie de palme reci și slinoase trase peste ambii obraji. Ca un flashback revăd intrarea mea în aeroport și modul brutal în care sunt trasă de o persoană cu fața acoperită de un șal cafeniu. Prin fanta din fața ochilor pot zări o pereche de iriși negri, care mă sfredelesc cu furie. Pielea sa pare de culoarea oceanului pe timp de

noapte, acoperit de sclipirea difuză a stelelor. Sunt atât de speriată încât tac.

Mă aflu într-o cabină, căreia îi lipsește vasul de toaletă, în schimb peretele pare a fi deschiderea întunecată a unui portal. Orice urma să se întâmple știu că nu voi lăsa pe nimeni să mă împingă în acel abis. Nu aș fi avut abilitățile necesare ca să pot ieși din el. Fără să apuc să mai gândesc ceva, ciudățenia cu pielea înstelată a sărit în vârtejul de întuneric, care s-a închis cu un sunet sec după el. Aud, atunci, clinchetul unei arme care cade pe podeaua din încăpere și, cu teamă, arunc o privire într-acolo. Este un blaster încărcat. Îl iau fără nicio urmă de regret, având în vedere că umblu neînarmată, ceea ce este sinucidere

curată aici. Analizez pe

➤ rând modurile în care pot să mor. Împuşcată în cap la detectorul de metale, aruncată din navă în vidul spațiului sau pur și simplu vânată până la ultima suflare de vânătorii de recompense. Ironic, niciuna nu mă mai sperie acum.

Les afară și zăresc în mulțime pe cineva care îmi pare foarte cunoscut. Merge pe mijlocul culoarului, dar ce mă uimește este faptul că nu face niciun efort să se ascundă. Din contră pare că face tot posibilul să se facă văzut. Văzut de mine. Mă înec cu propriul aer. Nu avea cum să afle unde sunt. Refuz să cred că singura mea șansă de a scăpa de acest mutant este să îl înving.

Pe lângă ureche îmi trece un șuierat puternic, iar laserul roșu al muniției mă face să fiu în

alertă. Caut disperată cu privirea sursa de unde se trăgea în mine, iar cu cealaltă mână îmi pipăi cureaua în căutarea blasterului primit. Când în sfârșit îl prind între degete mă inundă o putere lipsită de orice temere. Țintesc spre inamicul care se afla undeva pe o scară rulantă. Trag, dar nu se întâmplă nimic. Apuc să mă feresc în ultima secundă și intru în panică.

— La naiba, Deberina! La naiba!

Mă podidesc lacrimile, dar mi le reprim și încerc să nu-mi las emoțiile să mă acapareze, pentru a găsi o soluție. A fost o capcană, totul a fost o înscenare foarte bine pusă la punct, iar eu am intrat fără să mă gândesc de două ori în ea. Am fost o naivă crezând că voi fi vreodată liberă.

Alerg prin mulțime fără să privesc înapoi. Apuc o eșarfă roz, stridentă, de pe capul unui nativ și mi-o încolăcesc în jurul gâtului și pe creștet.

Același fior pe șira spinării, același șuierat pe lângă urechi, aceeași frică care se infiripă în inima mea, care mă încetinește și pune ușor, dar sigur, stăpânire pe mine. Uneori îmi doresc doar să mă las prinsă. Aceasta este una dintre acele dăți. Dar ceva din mine încă mă face să lupt. Da, fără un scop măreț, doar pentru mine și viața mea prețioasă din care am reușit să fur doar câțiva ani în plus după ce am fugit din laboratorul unei ființe mârzoase, când era distrasă. Pentru faptul că nu voiam să mă mai întorc pe planeta mamă, unde eram doar o sclavă de casă.

Mă întorc să verific dacă m-am distanțat destul și îl zăresc

chiar la câțiva pași de mine. Mi se taie răsufierea, mă pierd, transpir. În spatele său era trackerul, creatura cu piele înstelată. Scrâșnesc din dinți de furie, l-aș sugruma.

Mutantul ne-a camuflat ca într-o bulă adimensională, iar acum lucrurile se întâmplă pe nevăzute. Știu că micile trucuri de dezarmare nu vor funcționa, iar șiretenia în niciun caz. Câteodată, am impresia că îmi poate citi și gânduri. O usturime, o senzație de frig urmată de una de căldură mă fac să îngenunchez. Simt cum inima îngheață și nu vrea să mai bată. Își folosește puterile asupra mea. Pielea mi se strânge în jurul oaselor. Mă deformează, nici nu pot să-mi urlu suferința cu atât mai puțin să strig după ajutor, peretele transparent, cristalin al bulei mi-ar fi dus ecoul vocii doar în profunzimile urechilor.

Mă zbăt până când sufletul îmi părăsește corpul și observ modul în care se apropie de gura, ca un abis, a mutantului. În acel moment corpul meu s-a ridicat de la sol și așa schiloada cum sunt, semăn atât de bine cu monstrul care mi-a luat sufletul, care m-a înrobit. O lumină puternică mă orbește dinăuntrul meu, iar ochii-mi devin lăptoși, goi, privirea încetoșată. Îmi aud gândurile, dar nu mai am voință proprie.

Mă duce spre ceea ce pare o deschidere în vegetația iluzorie care este, de fapt, ușa unei nave. Urcăm spre cer. Sunt prizonieră într-un trup, care cândva a fost al meu. Lucrul cel mai rău este că nu mă pot opune comenzilor date de noul meu stăpân.

<https://pixabay.com/by/EstebanKeyboard>

Amăgitoarea cale

de Mircea Cărbunaru

Israelii erau adunați pentru a urmări confruntarea pe un deal acoperit de nisip alb dar înțesat cu arbuști pitici. Pe dealul din față era cealaltă oaste, a filistenilor îmbrăcați în armuri de bronz căptușite cu piele argăsită de bou. Aruncau vorbe de ocară către cealaltă oaste și agitău deasupra capului săbiile din fier. Metalul lucea orbitor în soare.

David privi înapoi, peste umăr, ca și cum ar fi vrut să se asigure că ceata celor din neamul său mai este acolo. Înfiptese picioarele în nisip și privi la filisteanul imens din fața sa. Strigătele lui de luptă sunau ca mugetul unui taur furios. Îl măsură atent cu privirea, de la inelele de pe degetele groase ale picioarelor, până la panașul colorat care îi înconjură capul. Vedea cum se pregătește să îl zdrobească precum o gănganie lipsită de apărare. Scoase o piatră din săculețul de la brâu, o cântări în palmă și o puse în căușul de piele. Roti praștia de câteva ori și slobozi proiectilul înspre filistean. Văzu cum piatra zboară pe direcția cea bună și se oprește cu bubuit de tunet în fruntea lată a lui Goliat. Uriașul de peste șase coți înălțime rămase împietrit pentru o clipă și se prăbuși ca un copac tăiat de la rădăcină.

Sprinten, învingătorul se apropie de trupul

întins la pământ care mai strângea încă în pumn ghioaga de luptă imensă, groasă cât un val de țesături. Cu mâna stângă îi smulse coroana de pene roșii de pe cap și o aruncă în praf, apoi prinse șuvițele împletite din creștetul lui Goliat, iar cu dreapta îi reteză capul cu sabia scurtă de la brâu. Triumfător, David se întoarse către tabăra israelită și ridică țeasta plină de sânge a filisteanului. Strigăte de bucurie izbucniră din sutele de piepturi ale fiilor lui Israel.

David coborî brațul cu trofeul însângerat și o apucă, plin de încredere, pe drumul de întoarcere către oastea israelită. La fiecare pas picioarele prinse în sandalele ușoare i se afundau până la glezne în nisipul care ardea usturător. Nu îi păsa. La fel cum nu îi păsa de oastea sclipitoare a filistenilor, îmbrăcată în solzi de bronz dar acum înmărmurită și temătoare. În mintea să nu era loc decât pentru prinusul de recunoștință pe care trebuia să îl aducă Domnului.

Se opri la jumătatea drumului și se așeză în genunchi, rugându-se cu capul plecat: „Îți mulțumesc, Doamne, că mi-ai dezvăluit calea de a-l răpune pe Goliat. Îți mulțumesc pentru visul atât de limpede pe care mi l-ai arătat în noaptea trecută. Mulțumescu-ți și pentru

„Înțelepciunea ce mi-ai dat-o...”.

Yilem, mutul, îl aștepta pitit după un pâlcc de arbuști, holbându-se înspăimântat la capul năclăit de sânge, cu fălcile căscate, din mâna lui David. La rândul-i, fără să întoarcă privirea către israelitul ghemuit în ierburi, eroul îi spuse înfuriat, mânuind nervos limbajul semnelor cu degetele mascate de faldurile mantiei strânsă la brâu cu o cingătoare îngusta din piele:

„Focul să te ardă... Ți-am spus să le îngropi!”

Yilem dădu speriat din cap și cu mâinile goale începu să sape în nisipul de la rădăcina unui arbust.

„Să-ngropi totul 'nțelegi?”, continuă să miște degetele cu repeziciune și fermitate. „Plumbii, tubul din bronz, praful arzător, totul, pricepi? Fă treabă bună, să nu-mi aduc aminte că ai pus atât de multă pulbere, de s-a auzit până în Galileea”, încheie mândru David și ridică din nou către tabăra israelită trofeul său plin de sânge dar în mare parte neatins, cu excepția unei mici găuri perfect rotunde din mijlocul frunții puternice, ca de taur, a celui mai temut dintre filistenii.

David & Goliath
de Richey Beckett (detaliu)

Ilustratori celebri Richey Beckett

<https://www.richeybeckett.com/>

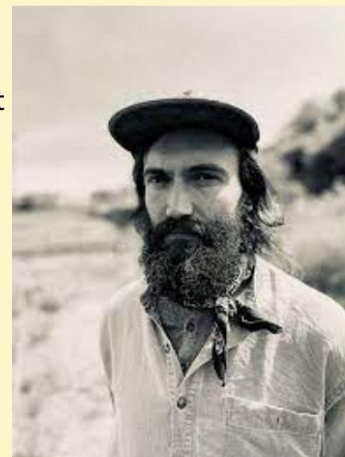
◆ **Richey Beckett** este un ilustrator din Țara Galilor recunoscut pentru stilul său elaborat, în maniera decorativă Art Nouveau. Beckett și-a creat o puternică identitate artistică și a fost antrenat în proiecte uriașe de mare interes pentru iubitorii de literatură și filme SF&F (postere), precum: **Games**

of Thrones, The Walking Dead, The Wicker Man, Army Of Darkness (Sam Rami), **Labyrinth** (Jim Hanson), **Zardoz** (John Boorman) etc.

◆ Artistul britanic realizează periodic, în serii limitate, romane grafice și mai ales screen print-uri (precum **David and Goliath - Underdogs, Misfits and the Art of Battling Giants**);

◆ În egală măsură, Richey Beckett este cunoscut pentru lucrările sale excepționale de ilustrator al copertelor de albume pentru trupe majore și muzicieni importanți: **Metallica, Jimi Hendrix, The Doors, The Grateful Dead, Foo Fighters, Queens Of The Stone Age, Mastodon, Nine Inch Nails, Jack White, Robert Plant și Black Sabbath.**

(M.C.)

Observatorii

de Gareth D. Johnes

Am fost mai degrabă surprins atunci când Observatorul meu a apărut pentru prima oară. Priveam la televizor – un reality show satiric – când s-a materializat în colțul camerei. Ca un neon obosit care nu voia să se aprindă, imaginea lui pâlpâi vag, apoi căpătă culoare plină. Spun culoare, dar erau mai mult nuanțe de gri și bej. Părul sur și rar, bluza bej mulată și pantalonii cenușii. Ținea un fel de tabletă închisă la culoare, oricum, din orice unghi aș fi privit-o nu puteam desluși nimic pe ecran. Eram surprins, dar nu speriat. De multe luni, mii de Observatori își făcuseră apariția. Mi-am închipuit ca primii dintre ei cauzaseră o groază de țipete și panică.

Al meu doar stătea acolo, observând. M-am ridicat de pe canapea și m-am apropiat încet. Bărbatul clipea ocazional, dar nu reacționa altfel. Mi-am vânturat mâna prin spațiul unde stătea, așa cum văzusem la știri. Nimic. Era acolo, dar nu în persoană. I-am dat ocol de câteva ori și m-am așezat la loc. L-am ignorat. Privea în jos, ocazional la tabletă, atingându-i ecranul. În rest, doar mă observa.

Mai târziu m-am băgat în pat. Dimineața stătea în colțul dormitorului. Nu știu dacă fusese acolo toată noaptea.

Pe urmă era în acel loc ori de câte ori mă trezeam. Apărea în diferite camere din casă, deși nu-l văzusem mergând undeva niciodată. Stătea într-un colț și la birou. Eu lucrez pentru o

companie de securitate, într-o clădire de birouri cu mii de oameni. O duzină sau mai mulți dintre ei aveau Observatori. Uneori erau trei sau patru la vedere, dar n-aveau habar unul de celălalt. Pe al meu l-am numit Bert. Nu știam de ce, mi se părea familiar. Mulți oameni dădeau nume Observatorilor lor. Unii îi ignorau. Alții aveau căderi nervoase.

Zephyryn lucrează într-un birou alăturat, o față plăcută care miroase mereu a lavandă. Avea ca Observator o femeie cu pielea palidă, părul negru și lung, pe care o numea Morticia. Am stabilit că Bert și Morticia sunt probabil căsătoriți. Nici unul dintre ei nu reacționase la acest anunț. Pentru alți Observatori am căzut de acord că sunt frați și surori, veri, prieteni de pahar sau dușmani. Am petrecut ceva timp cu Zephyryn, hotărând ce echipe de fotbal susțineau, cine pentru cine nutrește pasiuni, care dintre ei erau conștiincioși, care căutau succesul și care primiseră un ultim avertisment pentru că erau leneși. Aș încerca să-l implic mai mult pe Bert, cum ar fi să-mi dea un pix. Probabil ar sta acolo și ar trebui să-l iau tot eu.

Era un fel de a face față deprimării, de a ignora întrebările mai serioase. Emiteau din același loc sau, cum teoretizau unii, din același timp? De ce am fost ales? De ce alții au fost aleși? Ce făceau cu informația strânsă?

În birou vorbeam despre teorii ale conspirației, cum că guvernul își spiona proprii oameni. Au fost proteste în

➤ multe orașe și am privit de la ferestre cum o mulțime nestăpânită trecea de-a lungul străzii de dedesubt, fluturând pancarte și strigând lozinci, iar Observatori împrăștiați mărgineau traseul. În unele țări, Observatorii erau venerați dar ca ce anume, ei bine, nu vă pot spune. Depindea de credințele locale.

În drum spre și de la serviciu, Bert își făcea apariția în vagoanele feroviare, printre oameni. Unii se fereau de el; alții îl ignorau, invadându-i spațiul. Nu a urcat și nu a coborât din tren niciodată cu mine; pur și simplu reapărea în altă parte. O dată sau de două ori am încercat să schimb vagoanele. La câteva secunde după ce m-am așezat într-un nou loc, a reapărut imperturbabil. Nașul a încercat să mă taxeze cu încă un bilet. L-am ignorat.

Cine îi observă pe Observatori? Întotdeauna mi-a plăcut fraza asta. Presupune o

- Coordonare număr, redactare, tehnoredactare:

Mircea Cărbunaru

- Publicație cu tiraj limitat realizată de:

Cenaclul S.F.&F al Asociației Culturale ArtZONE Brăila

cu sprijinul

Bibliotecii Județene „Panait Istrati” Brăila

(manager **Dragoș Neagu**);

- ISSN 2784 - 1294
- ISSN-L 2784 - 1294

<https://pixabay.com/> by Tama66

regresie infinită, un răspuns fără sfârșit. Un observator guvernamental și-a făcut apariția într-o bună zi la birourile noastre. Nu își spun observatori, pentru a evita confuzia. A făcut un tur al clădirii, luând notițe despre toți observatorii noștri și făcând fotografii. Nu a consemnat nimic despre numele sau relațiile pe care le-am atribuit lor. Observatorii l-au ignorat.

Când au dispărut, toți în aceeași zi, eram la fel de confuz ca ceilalți. Am fost ușurat, la început. Dar două lucruri mă îngrijorau. Primul era ceva comentat și de o bună parte din populație. Am fost evaluați și găsiți ca nefiind buni de nimic? Nu merita omenirea să mai fie observată? Erau conștienți, poate, de un dezastru iminent sau urmau să provoace un dezastru? Nimeni nu găsea răspunsuri la aceste întrebări și după un timp, toate au fost considerate paranoia.

A doua îngrijorare era mai ... personală. Sunt singuratic. Locuiesc singur și m-am obișnuit cu prezența lui Bert. Cei drept, nu era un mare partener de discuții, dar era acolo mereu, gata să mă asculte. Puteam să vorbesc despre gândurile și temerile mele, iar el asculta răbdător tot ce spuneam. Așa cred. Priveam amândoi la televizor, mă veghea noaptea stând la capul patului. Înainte eram mereu fericit de unul singur, dar acum îmi lipsește ceva. Nu mă pot obișnui cu singurătatea. Îmi plăcea să-l privesc.

Am spus că lucram la o companie de securitatea? Sunt destul de priceput să piratez canale TV și camere de supraveghere. Am luat și un binoclu scump, cu capacitate de vedere nocturnă.

Acum o observ pe Zephyryn. Sper că nu se supără.

Traducere de
Mircea Ștefan Cărbunaru

Autori:

Mihai Vintilă

Aurelius Belei

Gareth D. Jones

Gabriel Leonard Sîrbu

Mircea Ștefan Cărbunaru

Monica Smeu

Mircea Cărbunaru

